

lagsfri Behandling efter § 27 i Slutningen og § 28 godtgør Statskassen, saa længe offentlig Behandling ikke er indtraadt, vedkommende kommunale Kasse de tre Fjerdedele, saaledes at Udgiften, foruden hvad der tilkommer Lægen for en Operation, beregnes for hver Sygedag til 3 Kr., dersom det paagældende Sygehus ifølge sit Regulativ yder Patienterne Forplejning, derunder indbefattet den Ekstraforplejning, som Lægen foreskriver, Medicin, Lægehonorar (dog ikke for Operationer), Desinfektion af det af Sygehusets Tøj og Sengklæder, som Patienten benytter, Vagthold, Forbindsager samt Kørsel til Sygehuset, og ellers til 2 Kr.“ Den eneste Forandring her er den, at Ordene „foruden hvad der tilkommer Lægen for en Operation“ erstattes med Ordene „foruden Lægehonorar for Operationer“. Grunden til, at man ønsker denne redaktionelle Ændring, er den, at Lægerne paa Sygehusene lønnes noget forskelligt: Nogle Læger lønnes med en større fast Løn, og saa gaar hele Honoraret for deres Gerning, ogsaa for Operationer, ind i Sygehusets Kasse, medens andre Læger lønnes saaledes, at de faar særskilt Betaling for Operationer; Betalingen herfor gaar altsaa direkte til dem, ikke i Sygehusets Kasse, men de faar saa til Gengæld mindre Løn. Nu er den gældende Bestemmelse blevet forstaaet saaledes fra forskellige Sider, at der efter den ikke kan søges Refusion for Lægehonorar for Operationer, medmindre Honoraret gaar direkte til Lægen. Dette er imidlertid ikke Meningen, og Ministeriet har derfor foreslaaet den nævnte Ændring, som er fornuftig, da den kun slaar fast, hvad der er rimeligt, og hvad man har ønsket skulde være gældende.

Den eneste Ændring af Betydning foretages i § 34, 2det Stykke. Som den højtærede Minister berørte, var det, før vi fik Loven af 10. Maj 1915, ikke Forsørgelseskommunen, men Opholdskommunen, der skulde udrede den Fjerdedel, som ikke dækkes af Statskassen. Fra Købstadforeningens Side udtalte man imidlertid, medens Loven af 1915 var under Forberedelse, Ønske om at faa Byrden lagt over paa Forsørgelseskommunen; man tilsigtede derved en mere retfærdig Fordeling af Udgifterne, og Ønsket herom blev imødekommet, først af Ministeren, der tog Hensyn til det i sit Lovforslag, og dernæst af Rigsdagen, der vedtog Forslaget. Men som den højtærede Minister før nævnte, har Bestemmelsen, i den Tid Loven har virket, vist sig upraktisk, og det kan jeg egentlig

godt forstaa. Nu udredes Betalingen foreløbig af Patientens Opholdskommune, som derefter maa søge om Refusion hos Forsørgelseskommunen. At denne Bestemmelse imidlertid giver Anledning til vidtløftige Undersøgelser angaaende Spørgsmaalet om, hvilken Kommune der i det enkelte Tilfælde maa betragtes som Forsørgelseskommune, og — som nævnt i Motiverne — paafører Opholdskommunerne en Del Administrationsudgifter, er let at se. Derfor har man fra samtlige Amts- og Købstadkommuners Side ønsket Loven ændret derhen, at det igen bliver Opholdsstedet, der bliver bestemmende, saa at Forsørgelseskommunen fritages for disse Udgifter. Det er dette, der ligger til Grund for den ændrede Affattelse af 2det Stykke i § 34, der nu ifølge Forslaget vil komme til at lyde saaledes: „Den Del af de i 1ste Stykke ommeldte Udgifter, som ikke refunderes af Statskassen, udredes efter den i 1ste Stykke fastsatte Takst i København af Stadens Kasse, paa Bornholm af den for Købstæder og Landdistrikter fælles Amtsfond og i øvrigt af Amtsrepartitionsfonden i hver Amtsraadskreds samt af de i Kredsen værende Købstæder i Forhold til Folketallet, saaledes at Patientens Opholdssted ved Indlæggelsen er afgørende.“

Lovforslaget er, som nævnt, fremsat i Folketinget, har været til Behandling i et Udvalg og er paa Udvalgets enstemmige Indstilling vedtaget uforandret af Folketinget. Jeg vil anbefale ogsaa dette høje Ting at vedtage Forslaget uforandret.

Det andet Lovforslag, som er sat til Forhandling, er Forslag til Lov om midlertidig Ændring i Lov af 10. Maj 1915 om Foranstaltninger mod smitsomme Sygdommes Udbredelse. Dette er kun et Forslag til Lov om midlertidig Ændring i den samme Lov, jeg talte om før, og det eneste, det gaar ud paa at ændre, er de Takster, hvorefter Refusionsbeløbene beregnes. Det drejer sig her om de Takster paa henholdsvis 3 og 2 Kr. pr. Sygedag, der er fastslaaet i Loven af 10. Maj 1915, og som ogsaa findes i det Lovforslag, jeg lige omtalte, men som i det andet Lovforslag søges midlertidig forhøjet. Ved Lov af 5. Marts 1921 har vi allerede vedtaget en midlertidig Forhøjelse af de to Takster, gældende for Finansaaret 1920—21, en Forhøjelse til henholdsvis 4 Kr. 50 Ø. og 3 Kr., altsaa paa henholdsvis 1 Kr. 50 Ø. og 1 Kr. Forhøjelsen gjaldt imidlertid kun for eet Aar, og det er derfor naturligt, at man fra de interesserede Kommuners Side efter dette Aars Udløb som